

Sygnatura akt VIII Ga 402/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Sędziowie: SO Patrycja Baranowska (spr.)

SR del. Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 25 kwietnia 2016 roku, sygnatura akt X GC 886/15

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. A. W. SSO A. W. SSO P. B.

Sygn. akt VIII Ga 402/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 3 lipca 2015 r. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. wniosła przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. o ustalenie, że pozwana, w związku z rozwiązaniem z dniem 31 sierpnia 2012 r. umowy nr (...) najmu i serwisu odzieży roboczej, ochronnej i szaf odzieżowych z dnia 12 kwietnia 2005 r., na podstawie § 5 tej umowy zobowiązana jest do wykupu:

a) 332 sztuk odzieży z zasobów NM magazynowanych na terenie Wynajmującego, szczegółowo opisanych w dokumencie „wykup przedmiotu najmu” – zgodnie z § 5 umowy nr (...)” – załącznik nr 1 do pozwu, o wartości łącznej 21 093,36 zł brutto oraz 58 sztuk odzieży przygotowanej przez WN za sztuki obciążone protokołem zniszczenia lub zużycia naturalnego, szczegółowo opisanych w załączniku nr 2 do pozwu, o łącznej wartości 3 330,50 zł brutto,

b) 332 sztuk chipów z odzieży z zasobów NM magazynowanych na terenie Wynajmującego, szczegółowo opisanych w dokumencie „wykup przedmiotu najmu” – zgodnie z § 5 umowy nr (...)” - załącznik nr 3 do pozwu, o łącznej wartości 6

504,66 zł brutto oraz 58 sztuk chipów z odzieży przygotowanej przez WN za sztuki obciążone protokołem zniszczenia lub zużycia naturalnego, szczegółowo opisanych w załączniku nr 4 do pozwu, o łącznej wartości 1 420,70 zł brutto;

c) 24 sztuk emblematów z odzieży z zasobów NM magazynowanych na terenie Wynajmującego szczegółowo opisanych w dokumencie „wykup przedmiotu najmu” – zgodnie z § 5 umowy nr (...)” - załącznik nr 5 do pozwu o łącznej wartości 127,85 zł brutto,

i zapłaty na rzecz powódki łącznej kwoty 32 477,07 zł brutto za odzież, chipy i emblematy z zasobów najemcy magazynowanych na terenie wynajmującego oraz odzież i chipy przygotowane przez WN za sztuki obciążone protokołem zniszczenia lub zużycia naturalnego.

Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powołując się na wiążącą strony umowę najmu i serwisu odzieży roboczej, ochronnej i szaf odzieżowych, która w dniu 24 lutego 2012 r. została przez pozwaną wypowiedziana powódka wskazała, że w świetle postanowień umowy pozwana, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od daty rozwiązania umowy, zobowiązana była do wykupienia zamówionej i używanej odzieży roboczej, chipów na podstawie faktury VAT wystawionej przez powódkę, na warunkach szczegółowo określonych w umowie. Podniosła, że po rozwiązaniu umowy strony nie doszły do porozumienia co do daty przeprowadzenia inwentaryzacji, a następnie pozwana odmówiła przyjęcia przedmiotu najmu i jego wykupu. Wobec odmowy pozwanej odbioru przedmiotu umowy, powódka nie ma prawa wystawić faktury VAT, a to z kolei pozbawia ją możliwości dochodzenia swoich roszczeń w postępowaniu o zapłatę. Powyższe powoduje, że pozew o ustalenie obowiązku pozwanej wykupu przedmiotu umowy i obowiązku zapłaty jest zasadny.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zakwestionowała żądanie powódki zarówno co do zasady, jak i wysokości. Pozwana podniosła, że powódka wystąpiła z roszczeniem opartym o treść art. 189 k.p.c. w sytuacji, gdy przysługują jej roszczenia dalej idące, a zatem nie ma interesu prawnego w kierowaniu powództwa na tej podstawie. Podała, że brak współpracy powódki z pozwaną nie uzasadnia jej legitymacji do wytoczenia powództwa o ustalenie stosunku prawnego lub prawa zwłaszcza, że wbrew jej deklaracjom wystawiła faktury na wykup. Z ostrożności procesowej pozwana wskazała, że zapis umowy zobowiązujący do wykupu można uznać za umowę przedwstępną zobowiązującą strony do zawarcia umowy sprzedaży lub umowę sprzedaży pod warunkiem zawieszającym, przy czym co do obu podstaw roszczenie powódki jest przedawnione. Nadto Wskazała, że nawet gdyby uznać, że strony zawarły umowę sprzedaży, to brak jest dokumentu, który potwierdzałby dookreślenie przez strony przedmiotu umowy, a jednostronnie dokonane przez powódkę ustalenie ceny odzieży było nieprawidłowe i nieuprawnione. Pozwana podniosła także, że żądanie pozwu jest niezrozumiałe i zmierza do wydania orzeczenia, które nie będzie podlegało wykonaniu, w tym z uwagi na sformułowania o miejscu przechowania ruchomości i „zasobów magazynowych”.

Na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2016 r. pełnomocnik powódki oświadczył, że podtrzymuje powództwo i wnosi o ustalenie obowiązku wykupu oraz zapłatę kwoty 32.477,07 zł wskazując, że powództwo o ustalenie jest celowe z uwagi na brak możliwości wystawienia przez powódkę faktury VAT, a wedle stanu prawnego obowiązującego do 2014 r. nie było możliwości wystawienia faktury w przypadku oświadczenia, że zobowiązanie nie istnieje.

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2016 r. oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.400 zł tytułem kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następującym ustaleniach i wnioskach.

W dniu 12 kwietnia 2005 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. (jako Wynajmujący - WN) i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. (jako Najemca -NM) zawarły umowę, na podstawie której wynajmujący wynajął Najemcy odzież roboczą oraz zapewnił jej serwis za wynagrodzeniem miesięcznym (ryczałtem). W umowie zastrzeżono, że przedmiot umowy stanowi własność wynajmującego (§1 ust 2 umowy).

Zgodnie z treścią § 5 ust. 1 umowy z chwilą jej rozwiązania najemca zobowiązany był w terminie nie dłuższym niż 30 dni do wykupienia używanej przez siebie odzieży roboczej i chipów za jej aktualną wartość na podstawie faktury VAT wystawionej przez Wynajmującego. Aktualna wartość miała być ustalona w oparciu o cenę przygotowania nowej odzieży do użytku, pomniejszoną o zużycie odzieży używanej. Stosownie do zobowiązania Wynajmującego, użytkowana odzież miała posiadać co najmniej 50 % wartości odzieży nowej. Najemca zobowiązał się wykupić odzież zamówioną w terminie określonym w § 5 ust. 1 umowy.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony z możliwością jej rozwiązania za 6-miesięcznym okresem wypowiedzenia, dokonanym na koniec miesiąca kalendarzowego, nie wcześniej niż po upływie 36 miesięcy od dnia pierwszej dostawy odzieży (§ 14 ust. 1 umowy).

W piśmie z dnia 24 lutego 2012 r. spółka (...) oświadczyła, że wypowiada umowę nr (...) z dnia 12 kwietnia 2005 r. z zachowaniem okresu wypowiedzenia.

W piśmie z dnia 17 sierpnia 2012 r. spółka (...), w związku z zakończeniem umowy serwisowej, zaprosiła przedstawicieli spółki (...) na dzień 31 sierpnia 2012 r. na dokonanie inwentaryzacji odzieży używanej w celu jej wykupu.

W odpowiedzi spółka (...) nie zgodziła się na przeprowadzenie inwentaryzacji w dniu 31 sierpnia 2012 r., wskazując, że umowa w tym dniu nadal obowiązuje. Stwierdziła, że ostatnia dostawa odbędzie się w dniu 3 września 2012 r., przy czym w tym dniu dostarczona zostanie odzież, która znajduje się w serwisie spółki (...) oraz odzież zamówiona przez spółkę (...) i przechowywana przez spółkę (...) w nieużywanych zasobach magazynowych Najemcy. Odnosząc się do kwestii inwentaryzacji podała, że w umowie nie przewidziano zapisu w tym przedmiocie, w związku z (...) spółka (...) może dokonać inwentaryzacji we własnym zakresie.

Pismem z dnia 31 sierpnia 2012 r. spółka (...) poinformowała spółkę (...) o przeprowadzonej w tym dniu inwentaryzacji odzieży używanej. Zwróciła się o wystawienie faktury na wykup, obejmującej zinwentaryzowaną i przekazaną spółce (...) do prania w dniu 11 czerwca 2012 r., wskazując jednocześnie, że zgodnie z § 5 ust. 1 wykupowi podlega jedynie odzież używana przez Najemcę. Podniosła, że w ramach dostawy w dniu 3 września 2012 r. nie przyjmie odzieży innej, niż przekazana do prania w dniu 11 września 2012 r., gdyż w tym dniu umowa stron nie będzie obowiązywać.

W piśmie z 13 września 2012 r. spółka (...) poinformowała spółkę (...), że w związku z odmową odbioru w dniu 3 września 2012 r. przedmiotu najmu tj. odzieży, chipów i emblematów przechowywanych przez spółkę (...) w nieużywanych zasobach spółki (...) oraz odzieży, chipów i emblematów dostarczonych w ramach wymiany za zużycia naturalne lub obciążenia protokołem zniszczenia, pozostaje on przygotowany do odbioru w siedzibie spółki (...) i wezwała spółkę (...) do jego odbioru w terminie do dnia 20 września 2012 r. Oświadczyła, że w dacie odbioru przedmiotu wykupu przekaże spółce (...) szczegółowe wyliczenie wykupu odbieranego przedmiotu najmu. Jednocześnie przesłała faktury nr (...)/ (...) za wykup części przedmiotu najmu znajdującego się w użytkowaniu spółki (...) wraz ze szczegółowym wyliczeniem wykupu, wzywając do uregulowania należności we wskazanym terminie.

W odpowiedzi spółka (...) oświadczyła, że uznaje przesłane faktury za całkowite rozliczenie między stronami, w szczególności z tytułu wykupu odzieży używanej w chwili zakończenia umowy. Ponownie wskazała, że w jej ocenie obowiązkowi wykupu podlega tylko odzież używana w chwili zakończenia umowy.

W piśmie z dnia 10 października 2012 r. spółka (...) podniosła, że w świetle postanowień § 5 umowy spółka (...) zobowiązana jest do wykupu odzieży zamówionej, w tym i tej, która z przyczyn leżących po stronie tej spółki nie była wykorzystywana przez pracowników w ostatnim czasie jej trwania. W ocenie spółki (...) obowiązek ten dotyczył również wykupu rzeczy zniszczonych. Jednocześnie spółka (...) wezwała spółkę (...) do odbioru pozostałej części przedmiotu i uregulowania należności w kwocie 26404,11 zł netto.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo, którego przedmiotem było żądanie ustalenia skorelowanego z prawem podmiotowym obowiązku pozwanej mającego obejmować zobowiązanie do

wykupu określonych rzeczy oraz zapłaty określonej kwoty (tj. ustalenie zobowiązania do wykupu i zobowiązania do zapłaty) za bezzasadne w całości.

Na wstępie Sąd zaznaczył, że sformułowane przez pełnomocnika powódki na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2016 r. żądanie - zgodnie z którym, wnosi on o ustalenie prawa i o zapłatę wskazanej w pozwie kwoty obejmowało obok pierwotnie złożonego żądania ustalenia prawa - również żądanie zapłaty - stanowiło zmianę (rozszerzenie) powództwa. Sąd zauważył, że treść pozwu, a także treść pisma procesowego z dnia 1 grudnia 2015 r. jednoznacznie wskazywała, że powódka wystąpiła z żądaniem ustalenia prawa powołując się na brak możliwości wystąpienia z powództwem o zapłatę. Dalej Sąd podkreślił, że niezależnie od tego, że żądanie ustalenia prawa lub stosunku prawnego i żądanie zapłaty – co do zasady – wzajemnie się wykluczają, to zmiana powództwa dokonana w ten sposób (tj. przez oświadczenie zgłoszone na rozprawie) - w świetle art. 193 § 2¹ k.p.c. - jest bezskuteczna. Stąd też przedmiot oceny Sądu Rejonowego objął wyłącznie żądanie ustalenia prawa.

Jako podstawę prawną żądania pozwu Sąd Rejonowy wskazał art. 189 k.p.c., podkreślając, że z treści przywołanego przepisu wynika, iż warunkiem uzyskania przewidzianej w nim ochrony jest wykazanie przez powoda konkretnego interesu prawnego w żądaniu ustalenia stosunku prawnego lub prawa. Interes prawny powoda stanowi przesłankę materialnoprawną powództwa o ustalenie i warunek legitymacji procesowej. Stwierdzenie jego braku powoduje oddalenie powództwa z powodu jego bezzasadności.

Dalej wskazując na formułowane w literaturze definicje interesu prawnego oraz ugruntowany w orzecznictwie podgląd co do istnienia interesu prawnego Sąd stwierdził, że na grunt niniejszej sprawy powódka nie posiada interesu prawnego do wytoczenia powództwa o ustalenie prawa (obowiązku) określonego w żądaniu pozwu. Sąd zaznaczył w tym względzie, że w istocie powództwo obejmować mogło uzyskanie zapłaty za przedmiot najmu, który – po zakończeniu umowy – podlegać miał wykupowi przez pozwaną. Przeszkody w tym zakresie nie stanowi stanowisko pozwanej polegające na odmowie spełnienia świadczenia. Zdaniem Sądu, z przytoczeń pozwu i pism procesowych oraz zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika również jakikolwiek stan niepewności (potrzeba prawna), który usunąć mogłoby wyłącznie orzeczenie o ustaleniu prawa. Obowiązek wykupu przedmiotu najmu strony uzgodniły w § 5 umowy. Określiły w niej termin wykonania zobowiązania oraz jego przedmiot, a także sposób wyliczenia należności, które powierzono powódce. Powódka miała zatem pełną możliwość precyzyjnego określenia swojego roszczenia w przedmiocie oczekiwanego świadczenia, co też - przed procesem – uczyniła wzywając pozwaną do zapłaty. W ocenie Sądu nawet, jeżeli strony pozostawały w sporze co do zakresu wykupu, czy prawidłowości dokonanych przez powódkę wyliczeń, to rozstrzygnięcie przedmiotowych kwestii - w drodze wykładni umowy i przy uwzględnieniu odpowiednich wniosków dowodowych - mogło nastąpić w ramach powództwa o zapłatę, jako przesłanka orzeczenia. Deklarowane przez powódkę rzekome ograniczenia fiskalne, nie stanowiły żadnej przeszkody do wystąpienia z żądaniem zapłaty.

Za niezrozumiałe Sąd uznał przy tym twierdzenie powódki jakoby uzyskując pozytywne orzeczenie w procesie o ustalenie prawa uzyska ona ochronę praw, a spór definitywnie się zakończy i „mając ustalone prawomocnym orzeczeniem istnienie wierzytelności - wykupu przez pozwaną składników przedmiotu umowy, powódka wystawi pozwanej fakturę VAT na kwotę wskazaną w tym orzeczeniu i w przypadku odmowy dobrowolnej zapłaty tej kwoty będzie dochodziła jej w postępowaniu egzekucyjnym”. Wyrok ustalający prawo lub stosunek prawny nie nadaje się do egzekucji, nawet wówczas jeżeli powódka wystawi fakturę. W żadnym przypadku faktura VAT nie stanowi tytułu wykonawczego.

Dodatkowo Sąd podkreślił, przywołując stosowne orzecznictwo, że dyspozycja art. 189 k.p.c. nie stoi na przeszkodzie jednoczesnemu wytoczeniu powództwa o świadczenie i o ustalenie w sytuacji, gdy z naruszonego stosunku prawnego wypływa lub może wypłynąć więcej niż jedno roszczenie.

Zdaniem Sądu nawet przy przyjęciu, że powódka, wobec braku dookreślenia pewnych elementów świadczenia, nie miała w niniejszej sprawie możliwości wystąpienia z powództwem o zapłatę, to powództwo o ustalenie prawa było niedopuszczalne z uwagi na możliwość uzyskania ochrony praw w drodze powództwa o zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli. Realizując w procesie tak określone żądanie (art. 64 k.c.), w oparciu o postanowienie

umowne statuujące obowiązek pozwanej do wykupu, powódka byłaby zwolniona z wymogu wykazania interesu prawnego we wniesieniu powództwa, a jednocześnie miałyby możliwość ustalenia oczekiwanej treści umowy i jej realizacji w trybie określonym w art. 1047 k.p.c.

Przyjmując, że powództwo o ustalenie prawa nie było jedynym możliwym środkiem ochrony powódki na gruncie niniejszej sprawy, wobec braku interesu prawnego do jego wytoczenia w konsekwencji Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. uznając powódkę za stronę przegrywającą proces w całości.

Apelację od powyższego wyr. wywiodła strona powodowa. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie:

- art. 189 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powód nie wykazał istnienia interesu prawnego w ustaleniu zobowiązania wykupu składników umowy objętych pozwem, bo powodowi przysługuje dalej idące roszczenie niż roszczenie pozwu, w sytuacji gdy pozwany kwestionuje istnienie zobowiązania wykupu przedmiotu umowy nr (...) objętych pozwem co do zasady, zarzucając nie istnienie zobowiązania,
- art. 353¹ k.c. i art. 65 k.c. przez jego niezastosowanie i nie rozważanie charakteru umowy nr (...) najmu i serwisu odzieży roboczej, ochronnej i szaf odzieżowych zawartej przez strony w dniu 12 kwietnia 2005r, co doprowadziło Sąd Rejonowy do błędnego przyjęcia, że umowa ta w § 5 zawiera postanowienia umowy przedwstępnej, gdy w rzeczywistości w §5 powód i pozwany w sposób definitywny ustaliły obowiązek wykupu przez pozwanego całości zamówionych składników umowy, termin ich wykupu, cenę ich wykupu i dokument w oparciu o który wykup nastąpi,
- art. 64 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powód może dochodzić ochrony swoich praw w postępowaniu o zobowiązanie pozwanego do złożenia oświadczenia woli o zapłatę, w sytuacji gdy w umowie nr (...) powód i pozwany definitywnie ustalili wzajemne prawa i zobowiązania;
- art. 389 k.c. poprzez jego nie zastosowanie i uznanie, że w § 5 umowy nr (...) strony zawarły przedwstępną umowę wykupu przedmiotu umowy, gdy zapis ten ustala w sposób definitywny obowiązek wykupu przedmiotu umowy przez pozwanego i reguluje zasady wykupu,
- art. 5 ust. 1 pkt 1 i pkt 5, art. 2 pkt 6, art. 7 ust 1 art. 19 ust 4, art. 106 ust 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, ze zm.), § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług, w brzmieniu obowiązującym na datę rozwiązania umowy, poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że odmowa przyjęcia przez pozwanego przedmiotu wykupu i niemożność wystawienia przez powoda faktury VAT nie ma wpływu na ocenę prawną zaistniałego stanu faktycznego, gdy strony uzgodniły, że jedynym dokumentem, w którym powód wskaże cenę przedmiotu wykupu jest faktura VAT, wobec odmowy przyjęcia składników umowy nie doszło do czynności pozwalającej na wystawienie tego dokumentu w rozumieniu ustawy, co wywołuje jednocześnie skutki w prawach powoda na gruncie prawa cywilnego;
- art. 233 k.p.c. poprzez nie rozważenie wszechstronnie zgromadzonego materiału dowodowego, co doprowadziło Sąd Rejonowy do błędnej oceny, że pomiędzy stronami nie istnieje obiektywna niepewność co do istnienia obowiązku wykupu składników umowy nr (...) objętych pozwem, gdy powód twierdzi, że taki obowiązek wynika jednoznacznie z § 5 umowy nr (...) najmu i serwisu odzieży roboczej, a pozwany twierdzi, że obowiązek taki nie istnieje oraz, że strony w § 5 umowy przyrzekły zawarcie umowy sprzedaży przedmiotu wykupu, gdy w paragrafie tym strony definitywnie ustaliły obowiązek wykupu przez pozwanego składników umowy oraz zasady wykupu

W oparciu o przedstawione zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm

przepisanych ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Na wstępie zaznaczenia wymaga, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i wywiedzione na ich podstawie przez Sąd I instancji wnioski, czyniąc je podstawą faktyczną rozstrzygnięcia w sprawie, dzieląc tym samym zaprezentowane przez Sąd I instancji stanowisko, iż sformułowane w niniejszej sprawie powództwo okazało się nieuzasadnione.

Zarzuty zawarte w apelacji w ocenie Sądu odwoławczego nie podważają prawidłowości ustaleń Sądu I instancji jak i dokonanej przez ten Sąd oceny prawnej w zakresie możliwości wystąpienia z opisanym w pozwie roszczeniem. Z tych względów Sąd Okręgowy, jako sąd meriti, przyjmując za własne zarówno ustalenia faktyczne jak i dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną, nie znajduje potrzeby ponownego ich przytaczania.

W ocenie Sądu odwoławczego słusznie Sąd Rejonowy oddalił niniejsze powództwo ustalając, że strona powodowa nie wykazała interesu prawnego do jego wytoczenia. Niezależnie zatem od obszerności zarzutów zaprezentowanych w apelacji za niezasadny uznać należało przede wszystkim zarzut naruszenia art. 189 k.p.c.. Wbrew twierdzeniom skarżącej zaprezentowanym na rozprawie apelacyjnej, a także na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2016 r. roszczenie sformułowane w pozwie, nie było roszczeniem o zapłatę. Z żądania zawartego w pkt 1 pozwu wynika, że strona powodowa w toku procesu domagała się ustalenia, iż pozwana zobowiązana jest do wykupu (przy czym poprzez dalsze sformułowania strona powodowa określiła konkretne przedmioty wykupu) i do zapłaty na rzecz powódki łącznej kwoty 32.477,07 zł brutto. Zgodnie z literalnym brzmieniem pozwu żądanie obejmowało ustalenie zakresu obowiązków leżących po stronie pozwanej, do których należał wykup i zapłata. Tak określone powództwo w całości oparte było na treści art. 189 k.p.c. Sama powódka w pozwie wskazywała nadto, na co zwrócił uwagę także Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że po uzyskaniu wyroku ustalającego w przedmiocie obowiązku zapłaty będzie mogła wnioskować o nadanie na taki wyrok klauzuli wykonalności. Kwestia braku podstaw do zaopatrzenia wyroku ustalającego w klauzulę wykonalności jako niepodlegającego wykonaniu w drodze egzekucji została już zresztą wyjaśniona przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Swoje żądanie odnośnie zapłaty strona powodowa niewątpliwie wyartykułowała dopiero na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2016 r. Trafnie zatem Sąd Rejonowy uznał taką zmianę powództwa za bezskuteczną w świetle art. 193 § 2 z i 1 k.p.c., skoro zamiana ta nie nastąpiła w piśmie procesowym. Skarżąca prezentując wewnętrznie sprzeczne stanowisko tak w toku postępowania przed Sądem I instancji jak i w apelacji wskazywała zresztą sama, że nie mogła wystąpić z żądaniem zapłaty, a jedynie mogła żądać wydania wyroku ustalającego, gdyż takie żądanie, na skutek wystawienia faktury byłoby przedwczesne. Analiza materiału zgromadzonego w sprawie w postaci dowodów z dokumentów, prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i prawidłowej jego oceny prawnej, uznając dokumenty niekwestionowane przez żadną ze stron za wystarczające do wydania merytorycznego orzeczenia w sprawie. Słusznie zatem za zbędne Sąd uznał przy tym roztrząsanie podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia oraz dokonanie szczegółowej analizy rodzaju umowy łączącej strony. Słusznie również Sąd pominął wnioski o przesłuchanie świadków i stron.

Powódka miała możliwość precyzyjnego określenia swojego roszczenia w przedmiocie oczekiwanego świadczenia. Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy z chwilą jej rozwiązania najemca zobowiązany był w terminie nie dłuższym niż 30 dni do wykupienia używanej przez siebie odzieży roboczej i chipów za jej aktualną wartość na podstawie faktury VAT wystawionej przez wynajmującego. Na najemcy spoczywał więc obowiązek zawarcia umowy o określonej treści. Nie spełnienie tego obowiązku rodziło po stronie wynajmującego prawo do wystąpienia z powództwem o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i w tym postępowaniu sąd badałby w jakim zakresie przysługuje stronie powodowej obowiązek wykupu. Aktualna wartość wykupu miała być ustalona w oparciu o cenę przygotowania nowej odzieży do

użytku, pomniejszoną o zużycie odzieży używanej. Stosownie do zobowiązania wynajmującego, użytkowana odzież miała posiadać co najmniej 50 % wartości odzieży nowej. Najemca zobowiązał się wykupić odzież zamówioną w terminie określonym w § 5 ust. 1 umowy.

Sformułowane przez profesjonalnego pełnomocnika powódki żądanie pozwu podlegało oddaleniu z uwagi na samodzielną przyczynę w postaci braku interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie (art. 189 k.p.c.). Brak interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. wystąpił zaś ze względu na możliwość wystąpienia z roszczeniem dalej idącym, tj. o zobowiązanie pozwanej do zawarcia umowy sprzedaży i wykupu po ustaniu łączącego strony stosunku naj

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu o czym orzeczono jak w sentencji.

Powódka przegrała sprawę w postępowaniu apelacyjnym zatem zobowiązana jest do zwrotu pozwanej celowych kosztów procesu odnoszących się do wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w postaci kosztów zastępstwa procesowego. Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zapadło przy zastosowaniu przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym na dzień zainicjowania postępowania przed Sądem II instancji.

SSR del. A. W. SSO A. W. SSO (...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)